

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu, IČO 67010041**
sídlem Cejl 866/50a, 602 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Černým
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 110 10 Praha 10

za účasti osoby zúčastněné na řízení:
UNIPORT INVESTMENT I s.r.o., IČ: 04496418
sídlem Novomoravanská 321/41, 619 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2018, č. j. MZP/2018/560/648

takto:

- I. Řízení o žalobě proti výroku I. rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 4. 2018, č. j. MZP/2018/560/648, **se zastavuje.**
- II. Žaloba proti výroku II. rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 4. 2018, č. j. MZP/2018/560/648, **se zamítá.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Krajský úřad Jihomoravského kraje, Odbor životního prostředí (dále jen „krajský úřad“), svým rozhodnutím ze dne 29. 1. 2018, č. j. JMK 15093/2018, vydal závěr zjišťovacího řízení dle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), že záměr „Uniport – Starovice“ v k. ú. Starovice, Hustopeče u Brna (dále jen „záměr“), nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů.
2. Proti závěru zjišťovacího řízení podali žalobce odvolání, které žalovaný výrokem II. rozhodnutí ze dne 26. 4. 2018, č. j. MZP/2018/560/648, zamítnul a závěr zjišťovacího řízení potvrdil. Výrokem I. pak jako nepřipustné zamítl odvolání P. P. a spolku Hustopečský spolek z. s.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že záměr nebyl dostatečně posouzen dle zákona o posuzování vlivů a může mít významné vlivy na životní prostředí. Žalovaný a krajský úřad neměli a neuvedli dostatek důvodů pro závěr, že záměr nebude posuzován, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným, a tudíž nezákonným. Nedošlo k posouzení vlivu záměru na veřejné zdraví. Nejenže je odůvodnění nesrozumitelné (není zřejmé, co má žalovaný na mysli „věcným hlediskem“), ale je také nedostatečné. V místě záměru je imisní zatížení částicemi PM₁₀ (a obdobně částicemi PM_{2,5}) pod imisním limitem, nicméně nad směrnou hodnotou stanovenou Světovou zdravotnickou organizací, na což upozorňuje ve svém stanovisku i Doc. V. Hlavním zdrojem těchto částic je doprava, přičemž práh 10 tisíc vozidel v hlavním tahu přes Hustopeče je již překročen. Přesto v oznámení záměru není obsažena úvaha o tom, zda je kapacita komunikací dostatečná. Záměr počítá s průjezdem více než 325 vozidel jedním směrem. Bylo by vhodné situaci kvalifikovaně posoudit, a to i s ohledem na existenci Národního programu snižování emisí ČR. Posouzení vlivu na veřejné zdraví není značně nadstandardní, jak tvrdí žalovaný, a mělo být vyžadováno.
4. Dále žalobce poukazuje na nedostatky rozptylové studie. Nebyla vypracována pro období výstavby, aniž by to bylo odůvodněno. Větrná růžice obsahuje i informaci o četnosti bezvětrí, nicméně ze závěru zjišťovacího řízení není zřejmé, jak byly do výpočtu zahrnuty nejméně příznivé rozptylové podmínky a bezvětrí, a reakce žalovaného v napadeném rozhodnutí je nedostatečná. V reakci na námitku absence popisu bodových zdrojů žalovaný odkázal na metodický pokyn, podle kterého však výpočet očividně v některých bodech proveden nebyl. Větrná růžice je neaktuální, a to pro lokalitu Velké Pavlovice v roce 2008, nebo i dříve. Nejsou uvedeny souřadnice větrné růžice, výpočetní metody ani období. Žalovaný rovněž nedostatečně vypořádal námitku žalobce, týkající se absence hodnot některých parametrů vstupujících do výpočtů emisí programem MEFA. V některých místech měly být znázorněny izolinie vyšších imisních koncentrací a rozptylová studie měla obsahovat kartogram dopravních intenzit. Studie vzbuzuje

podezření, že určitá doprava nebyla do výpočtů započtena. Argument sčítáním dopravy není případný, jelikož dopravu generovanou záměrem neřeší. Tvrzení, že bylo postupováno v souladu s metodikou SYMOS, je irelevantní. Dále nejsou započteny emise TZL z výrobních činností v halách. Dále není uvedeno, zda se při výpočtu maximálních krátkodobých příspěvků počítalo s běžnými 24hodinovými intenzitami dopravy.

5. Podle žalobce je argumentace žalovaného týkající se imisní situace v oblasti Žižkovy ulice zavádějící a žalovaný si protirečí. Žalovaný námitku příliš hrubého rozlišení mapy klouzavých poměrů neumožňující činit závěry o imisní situaci v konkrétní ulici nevypořádal. Dále není splněna podmínka převažujícího veřejného zájmu pro odnětí pozemků ze zemědělského půdního fondu. Krajský úřad i žalovaný se touto otázkou blíže nezabývali, proto je napadené rozhodnutí i z tohoto hlediska nepřezkoumatelné. Nebyl posouzen dostatečně ani vliv záměru na krajinný ráz. Tvrzení o jeho nenarušení je nepodložené, neboť fotodokumentace neobsahuje žádný pohled z kopcovité oblasti východně od záměru. Zájem na hospodářském přínosu nemůže převážet. V případě záměru v blízkosti města na zelené louce bez průmyslového zázemí se jedná o případ mimořádně intenzivního zásahu do krajinného rázu. Žalovaný i krajský úřad se touto otázkou nezabývali a napadené rozhodnutí je i z tohoto hlediska nepřezkoumatelné. Nakonec by měla realizace záměru za následek narušení soukromí a pohody bydlení okolních obyvatel. V blízkém sousedství má vzniknout rozsáhlá bytová zástavba a veřejná zástavba. Na lokalitu může mít projekt vliv zejména z hlediska hluku (vícesměnný provoz), ale také zhoršeným ovzduším a celkově zhoršeným životním prostředím. Napadené rozhodnutí je také v tomto ohledu nedostatečně odůvodněné, a proto nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta. Dodává, že pro potřeby zjišťovacího řízení značně převyšuje požadavek na předložení posouzení vlivu záměru na veřejné zdraví zpracovaného autorizovanou osobou standard běžně uplatňovaný na obsah a úroveň zpracování oznámení, pokud k tomu není vážný důvod (např. hodnoty blízké se hygienickým limitům). Orgán ochrany veřejného zdraví disponuje dostatečným odborným zázemím, aby mohl posoudit, zda jsou možné vlivy na veřejné zdraví popsány v oznámení dostatečně, popř. zda rozptylová nebo hluková studie obsahuje závažné nedostatky. U předmětného záměru nebyly ze strany krajské hygienické stanice vzneseny podstatné připomínky. Je-li předložena rozptylová studie zpracovaná autorizovanou osobou, platí presumpce správnosti. V průběhu zjišťovacího řízení k ní nebyly vzneseny žádné připomínky. V současné době se četnost výskytu bezvětrí rozpočítává do 1. třídy rychlosti větru. Samotná studie nemusí striktně dodržovat metodický pokyn, nicméně výpočty byly provedeny podle něj. Provedené výpočty dle použité větrné růžice jsou konzervativní, přičemž lokalita Velkých Pavlovic je co do vlastností ovlivňující šíření škodlivin prakticky totožná s lokalitou posuzovanou. Údaje vstupující do programu MEFA nejsou požadovány jako součást rozptylové studie, avšak značná část je uvedena. Tabulky s emisními faktory jsou pouze informativní. Z tabulky č. 5 je patrné, že ulice Brněnská, U dálnice i samotná D2 byly ve výpočtu uvažovány. Z tvrzení týkajícího se emisí TZL nebylo patrné, zda jde o námitku, přesto shledal žalovaný za vhodné vysvětlit, proč nejsou v rozptylové studii započteny emise TZL. Přesnější reakcí by bylo vysvětlení, že lokální navýšení koncentrací PM_{2,5} v areálu záměru je způsobeno příspěvkem areálové dopravy. Tato nepřesnost však není podstatná. Výpočet denních koncentrací byl proveden dle metodiky SYMOS, není důvod uvažovat

nějaké fiktivní 24 násobky maximální hodinové intenzity. Rozlišení mapy pětiletých klouzavých poměrů odpovídá zákonu. Záměr je situován do zastavitelné plochy VS 2 a možnost záboru půdy byla odsouhlasena orgánem ochrany zemědělského půdního fondu. Pokud je záměr umisťován do lokality, kde se dle územního plánu se zástavbou počítá, není zábor kvalitní půdy aspektem, který by v posuzování významnosti vlivů hrál podstatnou roli. Oznámení záměru se vlivem na krajinný ráz zabývá dostatečně v kapitole D.I.9. Námitka byla uplatněna až v odvolání a omezila se na připomínku, že nebyla použita fotodokumentace pohledu od východu. Tvrzení o nedostacích v rozptylové studii a o neprovedení posouzení vlivů na veřejné zdraví nelze označit za konkrétní skutečnosti, které zpochybňují splnění požadavku na pohodu bydlení.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

7. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvádí, že § 6 odst. 6 zákona o posuzování vlivů se na záměr neaplikuje, a neměla proto povinnost opatřit hodnocení vlivů na veřejné zdraví vypracované autorizovanou osobou. Vypořádání této námítky je dostatečné. Koncentrace částic PM₁₀ a PM_{2,5} je pod imisním limitem. Z vyjádření doc. V. není patrné, jak dospěl k závěru, že hodnoty v těsné blízkosti zdroje mohou být překročeny. Žalovaný vycházel z vyjádření krajské hygienické stanice, která je garantem posouzení vlivů na veřejné zdraví. Tvrzení o překročení prahu 10 tisíc vozidel je také pouze subjektivní názor doc. V. a není pravdivé. Namítané nedostatky rozptylové studie představují pouze subjektivní názor žalobce. Proti rozptylové studii nebyly ve zjišťovacím řízení vzneseny připomínky. Má zohledňovat limity v době zpracování (nikoliv v době výstavby). S bezvětrím bylo počítáno v souladu s metodikou SYMOS. Popis větrné růžice je zcela standardní. Emisní faktory v tabulce č. 3 a 4 jsou informativní, zatímco parametry na str. 14 jsou reálné. Tvrzení ohledně započítání emise TZL nebylo námitkou v pravém slova smyslu. Použití detailnějšího rozptylu než 1 x 1 km by bylo v rozporu s právními předpisy. Rozpor týkající se posouzení imisní situace v oblasti Žižkovy ulice je žalobcem vykonstruovaný. Souhlas s trvalým odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu je podkladem až pro případné územní řízení. Krom toho příslušný orgán vydal dne 27. 2. 2018 takový souhlas. Námitka týkající se ochrany zemědělského půdního fondu je vznesena v rozporu se zásadou koncentrace řízení a je i předčasná. Žalovaný i krajský úřad se řádně zabývali otázkou krajinného rázu. Záměr nebude mít nezákonný negativní dopad na krajinný ráz. V okolí se již nacházejí výrobní a skladové budovy s vyššími střechami. Krajský úřad i žalovaný se s námitkami směřujícími proti složkám pohody bydlení řádně a detailně vypořádali. Nadto se v okolí nenachází žádná rozsáhlá bytová zástavba, nýbrž výrobní a skladovací areály. Námitka je navíc nepřipustná, neboť spolky jsou aktivně legitimovány namítat pouze nedodržení objektivních limitů, nikoliv narušení pohody bydlení. Na závěr osoba zúčastněná na řízení poukazuje na nedostatek procesní legitimace žalobce ve vztahu k výroku I. napadeného rozhodnutí a vyslovuje podezření na propojení žalobce a Hustopečského spolku, jehož zakládající členové plánují v dané lokalitě jiný záměr, který dotčené území zatíží mnohem více než posuzovaný záměr.

V. Replika žalobce

8. Žalobce ve své replice dodává, že úplné uvedení vstupních parametrů je nezbytné pro přezkoumatelnost výpočtu. V odvolání uplatnil několik dílčích námitek, které žalobní námitkou týkající se způsobu výpočtu maximálních krátkodobých příspěvků dopravy ke znečištění ovzduší pouze upřesnil. Požadované koncentrace v blízkosti komunikace mohou

být dle výpočtu založeného na použitém modelu (s přesností 1 x 1 km) podlimitní, ve skutečnosti však mohou být nadlimitní. Tyto skutečnosti měly být v oznámení uvedeny jako nejistoty, se kterými by se měl příslušný úřad vypořádat. Na závěr vzal žalobce svou žalobu zčásti zpět, a to ve vztahu k výroku I. napadeného rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

9. Jelikož žalobce vzal žalobu částečně zpět co do výroku I. napadeného rozhodnutí, rozhodl soud v souladu s § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) tak, že řízení o žalobě proti výroku I. napadeného rozhodnutí zastavil.
10. Dále se proto soud věcně zabýval pouze důvodností žaloby ve vztahu k napadenému výroku II. napadeného rozhodnutí žalovaného, a to v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
11. Soud shledal, že žalobce je aktivně procesně legitimován k podání žaloby proti výroku II. napadeného rozhodnutí s ohledem na § 7 odst. 9 zákona o posuzování vlivů, neboť je v daném případě dotčenou veřejností ve smyslu § 3 písm. i) bod 2 téhož zákona, jelikož je pobočným spolkem spolku Děti Země, jehož hlavní činností je ochrana přírody a životního prostředí.
12. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Jádrem sporu v projednávané věci je správnost závěru, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí, respektive otázka, zda je tento závěr opřen o dostatečné podklady.
14. Podle § 7 odst. 2 věty první zákona o posuzování vlivů u záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b) až h) je cílem zjišťovacího řízení zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, a tedy podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona.
15. Podle § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů zjišťovací řízení se zahajuje na podkladě oznámení a provádí se podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Při určování, zda záměr nebo změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, přihlíží příslušný úřad vždy k a) povaze a rozsahu záměru a jeho umístění, b) okolnosti, zda záměr nebo změna záměru svou kapacitou dosahuje limitních hodnot uvedených u záměrů příslušného druhu v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorie II, c) obdrženým vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávných celků.
16. Podle § 7 odst. 6 věty první zákona o posuzování vlivů, dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Podle věty druhé téhož ustanovení se v rozhodnutí uvedou základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu.

17. Předně žalobce v prvním bodě žaloby namítá, že v daném případě mělo být provedeno posouzení vlivu záměru na veřejné zdraví.
18. S touto námitkou (respektive okruhem námitek) se krajský soud neztotožňuje.
19. V prvé řadě z § 19 odst. 1 věty třetí zákona o posuzování vlivů vyplývá, že posouzení vlivu záměru na veřejné zdraví zpracované osobou, která je držitelem osvědčení odborné způsobilosti pro oblast posuzování vlivů na veřejné zdraví, není standardním požadavkem na dokumentaci ke každému záměru. Zákon zde vyjmenovává okruh situací, kdy je takové posouzení vyžadováno, a sice u záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. a), u záměrů předkládaných podle § 6 odst. 5 a dále u ostatních záměrů, pokud se tak stanoví v závěru zjišťovacího řízení. Žalobce přitom netvrdí, že by posuzovaný záměr do některé z těchto kategorií spadal. Již z tohoto důvodu nemůže být vadou postupu krajského úřadu to, že neopatřil podklad, který nebyl povinen opatřit. Postup krajského úřadu nemůže být nezákonný, není-li zákona, který by ukládal údajně nesplněnou povinnost.
20. Ostatně žalobce ani netvrdí, že by z právní úpravy vyplývala povinnost provést posouzení vlivu záměru na veřejné zdraví (žalobce neodkazuje na žádnou konkrétní právní normu), pouze předkládá vlastní názor, že by takové posouzení „mělo být vyžadováno“ (potažmo, že je „žádoucí“). Za dané situace se tak jedná o odborné stanovisko (z hlediska environmentálního), kterými by bylo možné podložit úvahy *de lege ferenda*, nikoliv o právní stanovisko interpretující právní úpravu *de lege lata*. Jelikož soud posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí podle právní úpravy účinné v době jeho vydání, z povahy věci nemůže konstatovat jeho nezákonnost toliko na základě úvah *de lege ferenda*. Dle stávající právní úpravy krajský úřad vychází ze stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví, který je vybaven jak odborným aparátem, tak pravomocí vyslovit se k otázce, zda jsou vlivy na veřejné zdraví popsány a zhodnoceny v oznámení či připojených studiích dostatečně. V posuzované věci krajský úřad stanovisko krajské hygienické stanice vyžádal, a měl tak dostatečný podklad pro svůj závěr zjišťovacího řízení.
21. Soud zároveň neshledal, že by v daném konkrétním případě skutkové okolnosti vyžadovaly provedení posouzení vlivu záměru na veřejné zdraví autorizovanou osobou nad rámec zákonem vymezený okruh případů, pro které je takové posouzení povinné. Prakticky jedinou okolností, z níž dovozuje tuto potřebu žalobce, je totiž překročení směrných hodnot koncentrace částic PM₁₀ a PM_{2,5} stanovených Světovou zdravotnickou organizací, ačkoliv si je žalobce vědom toho, že tyto koncentrace nepřekračují imisní limity. Právě imisní limity jsou přitom stanoveny pro účely posuzování přípustnosti koncentrace určitých částic v ovzduší. Směrné hodnoty stanovené Světovou zdravotnickou organizací tuto funkci neplní a plnit ani nemohou. Jakkoliv soud nepopírá, že koncentrace překračující tyto směrné hodnoty jsou zdraví škodlivé, naprosto souhlasí se žalovaným v tom, že pro tyto koncentrace neexistuje bezpečná hranice. Škodlivost sledovaných látek pro lidské zdraví totiž zkrátka plyne již z povahy těchto látek. Tato skutečnost ovšem nemůže být nijak rozhodná pro účely zjišťovacího řízení už proto, že by zjišťovací řízení (a tudíž i členění záměrů do kategorií I a II, jak poukazuje žalovaný) postrádalo smysl a každý záměr by bylo nutné podrobit posuzování vlivů na životní prostředí již z důvodu jeho vlivu na lidské zdraví.
22. Pro úplnost soud dodává, že nepovažuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za nesrozumitelné. I kdyby snad soud připustil, že slovní spojení „z věcného hlediska“ není jednoznačné, rozhodně nelze hovořit o nesrozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí.

23. Žalobce dále (v bodě 2 žaloby) poukazuje na řadu nedostatků rozptylové studie a namítá, že nemohla být dostatečným podkladem pro závěr, že záměr nevyžaduje další posuzování dle zákona o posuzování vlivů.
24. Ani v této části soud neshledal žalobu důvodnou.
25. Soud se předně ztotožňuje s názorem žalovaného, že pro rozptylovou studii zpracovanou autorizovanou osobou platí presumpce správnosti. Je ji tedy nutno považovat za dostatečný podklad, není-li relevantně zpochybněna její úplnost, pravost či správnost. Žalobce poukazuje na řadu údajných nedostatků studie, nicméně soud se s jeho tvrzeními neztotožňuje.
26. Nelze souhlasit se žalobcem, že by nebylo zdůvodněno, proč se studie nezabývá obdobím výstavby. Žalovaný ve svém rozhodnutí jasně uvedl, že pro období výstavby se rozptylová studie zpravidla nezpracovává, není-li pro to zvláštní důvod, a zákon to ani nepožaduje. Stanovisko žalovaného je zcela jasné a konkrétní. Žalobci nic nebrání tvrdit a prokazovat opak – tedy že z určité právní normy taková povinnost plyne. To ovšem žalobce nečiní.
27. Soud se neztotožňuje ani s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části, v níž se vyjadřuje k tomu, jak byly do výpočtu zahrnuty nejméně příznivé rozptylové podmínky a bezvětrí. Žalovaný konkrétně uvedl, že bezvětrí je běžně rozpočítáno do první třídy rychlosti větru. Soud přitom toto vyjádření považuje za zcela srozumitelné a logické. Jestliže metodika SYMOS umožňuje počítat s nejnižší rychlostí větru $1,5 \text{ m.s}^{-1}$, pak je logicky jednou z možností přizpůsobit vstupní data tak, aby bylo možné metodiku využít. Rozpočítávání četnosti výskytu bezvětrí do 1. třídy rychlosti větru přitom vede k modelaci zdánlivě horších imisních podmínek v zástavbě. Z hlediska ochrany životního prostředí proto nejde o postup nijak závadný, neboť fakticky pouze počítá s pesimističtější prognózou, a je tedy vůči výstavbě záměru přísnější. Není přitom zřejmé, proč by argumentace žalovaného měla být relevantní jen za situace, pokud by se v území hojně vyskytovaly hojné inverze. Žalobce toto své tvrzení blíže nerozvádí a ani je nepodporuje žádným důkazem.
28. Stejně tak soud neshledal napadené rozhodnutí vadným co do vypořádání námítky absence popisu bodových zdrojů. Jak uvedl žalovaný, Metodický pokyn ke zpracování rozptylových studií není primárně určen pro rozptylové studie předkládané pro účely zjišťovacího řízení, proto se na ně povinnost uvést popis bodových zdrojů nevztahuje. Této argumentaci nelze nic vytknout. Neexistuje-li daná povinnost, nemohla být taková povinnost porušena, rozptylová studie v důsledku toho namítanou vadou netrpí a stejně tak správné rozhodnutí jsou v tomto směru bezvadná. Naznačuje-li žalobce rozpor mezi tímto závěrem a tvrzením o užití výpočtu dle dané metodiky, pak se o žádný rozpor nejedná. Žalovaný konstantně poukazoval na to, že rozptylová studie se danou metodikou neřídí, pouze využívá výpočet stanovený touto metodikou.
29. Co se týče správnosti větrné růžice, žalobce poukazuje na její zastaralost a určení pro jinou lokalitu. Ani tyto pochybnosti ovšem soud nepovažuje za nijak směrodatné. Žalobce netvrdí a zejména nedokládá, že by postup zpracovatele byl nesprávný z hlediska odborného či právního. Žalobce pouze uvádí, že „se však již pracuje s modelem CALMET“, což ani z hlediska právního ani z hlediska odborného nijak nevylučuje použití modelu jiného. Stejně tak neuvádí, v čem by mělo být z hlediska právního či odborného vadou to, že model pracuje s odhadem v roce 2008 a v lokalitě vzdálené 9 km. Není vůbec zřejmé, že by v roce 2008 v takto vzdálené lokalitě měly být rozptylové podmínky zcela

odlišné. Poukazuje-li žalobce na chybějící souřadnice větrné růžice, uvedení výpočetní metody a období, pro které byla počítána, pak z takto formulované námitky opět neplyne, že by závěry rozptylové studie byly nesprávné. Žalobce nepoukazuje na žádnou právní normu, která by ukládala povinnost uvádět tyto údaje v rozptylové studii. Stejně tak neuvádí a především neprokuje, že by z hlediska odborného bylo uvedení těchto údajů nezbytné. Žalobci přitom nic nebrání v tom, aby například oponentní studií prokázal, že rozptylové podmínky v daném místě jsou zcela jiné, a závěry rozptylové studie jsou tudíž nesprávné. Namísto toho vznáší pouze teoretické pochybnosti, aniž by konkretizoval, z čeho dovozuje, že by rozptylová studie měla mít náležitosti, které on považuje za potřebné. Platí-li pro rozptylovou studii presumpce správnosti, jen stěží lze její správnost vyvrátit toliko poukazem na subjektivně pociťované pochybnosti žalobce.

30. Stejně tak nelze chápat jako vadu rozptylové studie to, že neobsahuje některé vstupní údaje do programu MEFA. Uvádění těchto údajů nepožaduje metodický pokyn a žalobce netvrdí, že by povinnost uvést tyto údaje plynula z konkrétní právní normy. Poukazuje-li žalobce na rozpor mezi některými tabulkami, zdánlivost tohoto rozporu vysvětluje žalovaný tím, že tabulky s emisními faktory jsou pouze informativní. Toto vysvětlení považuje soud za logické, a neshledává proto v rozptylové studii namítaný rozpor.
31. V případě podezření žalobce, že doprava z ulic U Dálnice a Brněnská a dále z dálnice D2 nebyla do výpočtu zahrnuta, se jedná o pouhou domněnku, kterou žalobce nijak nedokládá. Naopak soud dává za pravdu žalovanému, že z tabulky č. 5 plyne, že tato doprava byla do výpočtu zahrnuta, a nemůže tak být pravdivé tvrzení žalobce o tom, že žalovaný neuvádí, zda k započtení došlo či nikoliv. Tvrdí-li žalobce, že v rozptylové studii měly být uvedeny izoliny na ulici U Dálnice a v místě dálnice D2, pak opět neuvádí, z čeho by taková povinnost měla plynout. Žalobce sice shledává některé argumenty žalovaného nedostatečnými, resp. nepřípadnými, nicméně sám neuvádí konkrétní vadu rozptylové studie a pouze poukazuje na hypotetické nedostatky studie („studie vzbuzuje podezření“), aniž by jakkoliv prokázal, že studie danými nedostatky skutečně trpí (tj. že doprava z uvedených míst skutečně nebyla započtena). I zde proto soud musí odkázat na presumpci správnosti rozptylové studie, která nemůže být vyvrácena toliko subjektivními domněnkami žalobce.
32. Co se týče započtení emisí TZL z výrobních činností v halách, sám žalobce v žalobě přiznává, že v odvolání toliko „konstatoval“, že obrázek č. 15 evokuje dojem emisí PM_{2,5} z výdechů obou hal, což není dobře pochopitelné vzhledem k vytápění hal plynem, kdy prachové částice nevznikají. Jestliže žalobce pouze zkonstatoval, že nerozumí určitým údajům, tyto údaje u něj evokují určitou skutečnost, nicméně tato skutečnost pro něj není dobře pochopitelná, aniž by uvedl, co vlastně požaduje vysvětlit, nelze vyčítat žalovanému, že se žalobci jal vysvětlovat skutečnost, kterou vysvětlit nepožadoval. Za této situace postačilo žalobce ujistit v tom, že dojem, který v něm daná tabulka evokuje, je dojmem mylným. Ačkoliv žalovaný takto tvrzení žalobce neuchopil, je nutno souhlasit, že z tvrzení nebylo nijak zřejmé, zda jde skutečně o námitku, nebo o pouhé konstatování (jak sám uvádí žalobce). Za této situace lze jen stěží považovat odpověď žalovaného na dané tvrzení za zavádějící, jak činí žalobce.
33. Nakonec žalobce ve vztahu k rozptylové studii namítá, že není zřejmé, zda se při výpočtu maximálních krátkodobých příspěvků počítalo s běžnými 24hodinovými intenzitami dopravy, nebo fiktivními, které odpovídají 24násobku maximální hodinové intenzity dopravy. Na tuto otázku ovšem žalovaný již implicitně odpověděl ve svém rozhodnutí

(ačkoliv žalobce tuto námitku v rámci odvolání nevznnesl), poukázal-li na to, že výpočet byl proveden dle metodiky SYMOS. Podle ní je využíváno koeficientů pro přepočet 24hodinové intenzity na denní maximum hodinové intenzity. Žalobce opět neodkazuje na žádnou právní normu (či přinejmenším metodický pokyn), který by ukládal tuto skutečnost v rozptylové studii zmiňovat. To, že nenastala hypotetická varianta, aniž by existovaly jakékoliv indicie pro to, že by mohla nastat, není třeba konstatovat. V opačném případě by musel zpracovatel studie uvést všechny hypotetické varianty, kterými se nezabýval, což jistě nelze považovat za potřebné ani rozumné. Žalobcem subjektivně vnímané, avšak objektivně neodůvodněné pochybnosti o tom, zda náhodou nenastala určitá hypotetická varianta, nemohou zakládat nezákonnost napadeného rozhodnutí.

34. Dále (v bodě 3 žaloby) žalobce namítá rozpornost tvrzení žalovaného ohledně dotčené oblasti. Žalovaný totiž připouští, že vyhodnocení pro konkrétní ulici Žižkovu není možné, nicméně přesto je v závěru zjišťovacího řízení uvedeno, že imisní situace v oblasti Žižkovy ulice je v současnosti bezpečně podlimitní.
35. Ani s touto námitkou se soud neztotožňuje. Jestliže mapy pětiletých klouzavých průměrů jsou modelovány plně v souladu s právními předpisy (čl. 3.6 Přílohy 15, vyhlášky č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší) v rozlišení 1 x 1 km, vylučuje to sice vyhodnocení pro konkrétní ulici, nicméně rozhodně to nevylučuje vyhodnocení pro oblast (1 x 1 km), ve které se ulice nachází. V tvrzení žalovaného proto soud žádný rozpor nespatřuje a s ohledem na dodržení požadavku vyhlášky č. 415/2012 Sb. na prostorové rozlišení rozporovaný postup považuje za zcela správný.
36. V bodě 4 žaloby žalobce namítá, že dochází k nepřipustnému záboru kvalitní zemědělské půdy.
37. Také tuto námitku soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
38. Žalobce poukazuje na zákonné podmínky pro odnětí ze zemědělského půdního fondu s tím, že podmínka převažujícího veřejného zájmu není splněna, nicméně opomíjí skutečnost, že dotčené pozemky jsou v Územním plánu Starovice zahrnuty do zastavitelných ploch. Podmínka převažujícího veřejného zájmu dle § 4 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů se tedy s ohledem na odstavec čtvrtý téhož ustanovení neuplatní.
39. Počítá-li již územní plán s využitím ploch pro účely vyžadující odnětí ze zemědělského půdního fondu, pak by měly být námitky nepřipustnosti takového postupu primárně uplatňovány již v rámci procesu přijímání územního plánu, neboť již v této fázi je tato otázka posuzována a je k ní vyžadováno stanovisko orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Jen stěží lze posléze namítat, že konkrétní záměr povede k nepřipustnému záboru zemědělské půdy, jestliže se s takovým záborem dlouhodobě počítá, a to v územním plánu, jakožto opatření obecné povahy – tj. právním aktu, který vyvolává účinky navenek a který nebyl zpochybněn (např. zrušen v rámci soudního přezkumu).
40. Není přitom pravdou, že by se krajský úřad a žalovaný touto otázkou vůbec nezabývali. V závěru zjišťovacího řízení se v rámci uvažovaných vlivů záměru počítá také s vlivem na zemědělský půdní fond (viz např. bod 3.4 a 4.III.). Jestliže žalobce v tomto směru žádnou námitku v odvolacím řízení neuplatnil, nelze žalovanému vytýkat, že se danou problematikou nad rámec odůvodnění závěru zjišťovacího řízení nezabýval podrobněji,

aby zodpověděl i otázky, které žalobce nikdy nevznsl. Nutno podotknout, že odnětím dotčených pozemků ze zemědělského půdního fondu se zabývaly jak procesy předcházející, tak se jí budou zabývat procesy navazující (v rámci stanoviska orgánů ochrany zemědělského půdního fondu, které je vyžadováno pro územní řízení). I proto soud považuje prostor, který krajský úřad věnoval otázce ochrany zemědělského půdního fondu, za zcela adekvátní.

41. Dále (v bodě 5 žaloby) žalobce namítá, že vliv záměru na krajinný ráz nebyl dostatečně posouzen, neboť krajský úřad se touto otázkou žádným způsobem nezabývá a tvrzení o nenarušení krajinného rázu obsažené v oznámení je nepodložené (chybí pohled z oblasti východně od záměru).
42. Ani v této části nelze se žalobcem souhlasit.
43. Krajský soud nijak nerozporuje judikatorní východiska, na která žalobce poukazuje. Zcela jistě nemůže platit jednoduchá úvaha, že zájem na hospodářském přínosu vždy převáží nad zájmem na ochraně před rušivým zásahem do krajinného rázu. V čem se však soud se žalobcem neshoduje, je otázka, zda se krajský úřad a žalovaný zabývali tímto možným zásahem, zda pro své úvahy měli dostatek podkladů a zda jejich úvahy a závěry s těmito podklady korespondují.
44. Je sice pravdou, že fotodokumentace obsažená v oznámení pohled východně od záměru neobsahuje, nicméně podkladem pro zjišťovací řízení je samotné oznámení jako celek. To podrobně popisuje, jaký vliv bude mít záměr na krajinný ráz. Popisuje jednotlivé prvky krajiny, ale také stavby, které krajinný ráz již nyní výrazně ovlivnily, zejména pak silniční infrastrukturu, stávající průmyslové a skladovací objekty a osídlené oblasti. Žalobce přitom žádné z těchto východisek nijak nezpochybňuje a nezpochybňuje ani tvrzení, že území je v širším okolí záměru intenzivně antropogenně využíváno a že území je ploché, s malými výškovými rozdíly. Žalobce tak fakticky pouze tvrdí, že možná z určité světové strany záměr zasáhne významně do krajinného rázu, aniž by ovšem tvrdil, že tomu tak skutečně bude (natož, aby pro takové tvrzení předkládal důkazy). Soud má přitom za to, že samotné oznámení záměru logickým způsobem jednotlivá východiska spojuje a dospívá na základě nich k racionálnímu závěru o významném nedotčení krajinného rázu. Krajský úřad se sice vlivem záměru na krajinný ráz výslovně nezabýval, nicméně ve zjišťovacím řízení nevyvstala žádná indicie (i s ohledem na odůvodnění oznámení záměru), že by záměr mohl mít v tomto směru významný vliv. Žalobce sice následně v odvolání k této otázce uplatnil námitku, nicméně v ní poukázal toliko na chybějící pohled z oblasti východně od záměru ve fotodokumentaci a uvedl, že by měla být provedena studie s vizualizací – věcně tedy úvahy obsažené v oznámení žádnou konkrétní argumentací nezpochybňoval. Žalovaný v reakci na tuto námitku poukázal na charakter staveb a charakter území, aby uzavřel, že provedení vizualizace není nezbytné. Jakkoliv žalovaný podrobněji nepopisoval krajinný ráz, je zřejmé, že vycházel z popisu obsaženého v oznámení, který žalobce nijak nezpochybňoval. Za této situace soud považuje míru, v jaké se správní orgány zabývaly možným vlivem záměru na krajinný ráz, za plně adekvátní zjištěné a v oznámení dostatečně konkrétně popsané situaci v území a obsahu uplatněných námitek.
45. Pro účely zjišťovacího řízení není nezbytně nutné, aby pro zhodnocení vlivu na krajinný ráz správní orgán disponoval fotografiemi z místa záměru či studií obsahující vizualizaci. Jednak totiž disponuje zákresy záměru, mapovými podklady a popisem krajiny v okolí záměru, který je uveden v oznámení, jednak zpravidla zná z úřední činnosti poměry

v dotčeném území, včetně krajinného rázu. Pochopitelně by stávající podklady nemusely být považovány za postačující tehdy, jestliže by účastník řízení nejen konstatoval, že krajinný ráz bude narušen, nýbrž by poukázal na konkrétní významné prvky krajiny, které jsou v podkladech zjevně opomíjeny. Takto ovšem v projednávané věci žalobce nepostupoval a na žádné konkrétní krajinné prvky (a jejich konkrétní způsob narušení) nepoukázal, pouze zpochybňoval dostatečnost podkladů a úvah krajského úřadu. Skutečnost, že záměr je navržen „na zelené louce“, přitom nevypovídá o krajinném rázu v okolí záměru, což je ostatně patrné i z projednávané věci, kde se jedná o záměr „na zelené louce“, nicméně v okolí záměru jsou přítomny průmyslové a skladovací objekty, zástavba v obci Starovice či dálnice.

46. Na závěr (bod 6 žaloby) žalobce namítá, že realizace záměru by měla za následek narušení soukromí a pohody okolních obyvatel (pohody bydlení).
47. Ani v této části soud neshledává žalobu důvodnou.
48. Předně soud souhlasí s osobou zúčastněnou na řízení v tom, že žalobce není legitimován k tomu, aby namítal pouze samotné narušení pohody bydlení. Na druhou stranu ovšem může namítat nezákonnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k jednotlivým složkám pohody bydlení, které se týkají ochrany životního prostředí. Samotné tvrzení o narušení soukromí a pohody okolních obyvatel přitom žalobce primárně uplatňuje v rovině zcela obecného konstatování, aniž by bylo zřejmé, v čem konkrétně tento důsledek spatřuje. Žalobce z větší části uvádí obecné teze týkající se interpretace pojmu „pohoda bydlení“, aniž by tyto teze jakkoliv vztáhl na konkrétní posuzovanou situaci. V této části tedy považuje soud námitku jednak za nepřípustnou (pro nedostatek aktivní legitimace), jednak za natolik nekonkrétní, že ji nelze ani považovat za řádný žalobní bod (není patrné, v čem konkrétně by mělo spočívat narušení pohody bydlení).
49. Soud považuje uvedenou část žaloby za konkrétní žalobní bod pouze v té části, v níž žalobce poukazuje na to, že na lokalitu S3 může mít projekt klíčový vliv zejména z hlediska hluku, zhoršeným ovzduším a celkově zhoršeným životním prostředím. V této části již žalobce poukazuje na konkrétní složky životního prostředí, které mají být negativně dotčeny, na druhou stranu ovšem nijak nevyvrací závěr zjišťovacího řízení, podle něhož nemá záměr významný (sic!) vliv na životní prostředí. K samotným složkám životního prostředí, na jejichž negativní ovlivnění zde žalobce poukazuje, přitom postačí odkázat na výše uvedené vypořádání námitek týkajících se vyhodnocení vlivů na ovzduší a veřejné zdraví.
50. Nutno dodat, že i aspektem vlivu záměru na pohodu bydlení se jak krajský úřad, tak žalovaný řádně zabývali a jejich rozhodnutí rozhodně nelze považovat za nepřezkoumatelné (viz např. bod 6. závěru zjišťovacího řízení či odůvodnění k bodu 2.5 odvolání v žalobou napadeném rozhodnutí).
51. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že se žalovaný řádně zabýval všemi odvolacími námitkami, své závěry opřel o srozumitelnou a logickou argumentaci a uvedl, v čem spatřuje tvrzení žalobce nepravdivými či nezakládajícími důvod pro zrušení závěru zjišťovacího řízení. Napadené rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelné, což dokládá i skutečnost, že žalobce závěry žalovaného v žalobě rozporuje, a ani soudu proto nic nebránilo v přezkoumání důvodnosti žaloby. Soud se přitom se závěry žalovaného ztotožnil a neshledal, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení trpěla

naříkanými vadami. Krajský úřad i žalovaný pro závěr o tom, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí, opatřili dostatečné podklady.

52. Krajský soud neshledal důvod pro provedení důkazu vyjádřením doc. V., neboť ze samotné žaloby je zřejmé, jaké skutečnosti měly být tímto vyjádřením dokazovány (citace vyjádření jsou v žalobě připojeny vždy na podporu konkrétního žalobního tvrzení), přičemž soud neshledal, že by tyto skutečnosti zakládaly nezákonnost napadeného rozhodnutí či řízení, které mu předcházelo. Nemohla-li žalobní tvrzení vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, bylo by nadbytečné tato tvrzení dále prokazovat. Jelikož navíc žalobce z vyjádření doc. V. v žalobě cituje řadu pasáží, bylo možné seznámit se prostřednictvím žaloby přímo s názory doc. V., které mají podporovat žalobní tvrzení, přičemž soud dospěl k závěru, že v citovaných pasážích doc. V. buďto neuvádí nic, z čeho by bylo možné dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí (např. tvrdí-li překročení doporučené hodnoty imisí ze strany Světové zdravotnické organizace, nebo vznášeli-li „otázku“, proč je záměr lokalizován v místě, kde je nyní kvalitní zemědělská půda), nebo uvádí závěry obecné (např. když se „obává“, že realizace záměru může mít nezanedbatelný dopad na emise z dopravy vyvolané záměrem v obci Hustopeče).
53. Jelikož soud shledal podklady, na jejichž základě rozhodovali krajský úřad a žalovaný, za dostatečné, nepřistoupil ani k provedení dokazování listinami předkládanými osobou zúčastněnou na řízení, neboť by tyto již nemohly přispět k vyššímu objasnění skutkového stavu.

VII. Shrnutí a náklady řízení

54. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
56. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. října 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.